

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Guarino episcopo Prænestino.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

VITA S. GVARINI EPISCOPI PRAENESTINI
ET CARDINALIS, CANONICI REGVLARIS OLIM IN CA-
nonica S. Crucis Mortarien. descripta ex Libro, qui dicitur Regula sanctissimi
Patris Augustini &c. per venerabilem Dei præconem Augustinum Tici-
nensem Canonicum regularem elucidata. Habetur in monasterio
Canonicorum regularium Bononiae.

FEBRUAR. 6.
Lectio 1.

* Hęc in ex-
emplari,
quod vnicū
habui, ob-
scura sunt
valde, eoq;
nōnihil il-
lustrare co-
natus sum,
haud scio
benē, sed bo-
na tū fide.

Eatus igitur Guarinus Christi confessor, genere præclarus, Bononiae oriundus, ad huius mundi caliginem illustrandam velut splendidissimum sidus emicuit. * Ex sue profapia stirpe fuit quidam septimus Episcopus, qui doctrina & religione miraculorū patrator, catholicam illustravit Ecclesiam. Cū autem Hierusalem proficisci decreuisset, vt indē apud Aegyptum eremiticam duceret vitam: & Romæ parump̄er esset immoratus, ab Apostolico detentus, in Reatina ecclesia Episcopus ordinatur. Vbi verò paruo tēpore admirandę religionis vitam duxit, iterū in priori perseverās propo- sito, in Aegypti partibus eremitica austeritate in vasta & optata solitudine potitus est. Præclarus itaq; vir Guarinus parentum diligentia ab in- eunte ætate nutritus, & moribus educatus, non lasciujs, sicut assolet puerorum ætas, sed sacris literis intentus, sicut assiduē, itā strenuē quoquē ieiunijs, orationibus ac diui- nę contemplationi inhęrebat.

Lectio 2.

Itaq; in dies excrefcens nouella plantatio, cęlesti irrigata doctrina, sub sancti spiritus disciplina ad religionis & vitę Canonice perfectionem tendens, informis adhuc & tenera ætas formabatur. Spiritus nanq; pietatis deuoti mētem pueri subarauit, & in cordis eius tabula timoris Dei pariter & amoris rudimenta depingēs, ad humilitatis & obedientię culmen mentis eius aciem instruxit, & diuinę gratiæ concessum sibi talentum, bonorum operum meritis cōtinuē augere promeruit. Factus deindē iuuenis B. Guarinus, inuitis cōsanguineis, qui de ipso posteritatem peroptabāt, totis visceribus Christi vestigia complectens, maiori in ecclesia Bononiensi clericus honorificē fuit ordinatus.

Lectio 3.

Verū cū ingenuę indolis & probatę virtutis iuuenis socios mollibus vestitos cerneret, non quæ Iesu Christi erāt, sed propria quæq; sequentes, ipse pauper spiritu cępit arctiūs se diuinis mancipare obsequijs, & puro ac sincero Dei famulatu, despectis calceatisq; terrenis illecebris, forti animo cęlestia quęrens, ad amabilem diuini amoris perfectionem venire satagebat. Vtq; omnipotenti Deo ad huiusmodi confirmandum propositum preces assiduas ardentēq; effunderet, solitaria loca frequentabat, tantoq; sublimiūs transeuntis mundi gloriam despexit, quantum in culmine mentis agnouit nil esse in Dei amore, quod possit auferri.

Lectio 4.
Mortaria,
locus est in
ter Papiā &
Nouariam,
sic dicitur, p̄
pter eos, q;
cæs sunt in
plio, quod
cōmilit Ca-
rolus Ma-
gnus cū De-
siderio rege
Longobar-
dorum.

His igitur sanctissimis instructus studijs, ad Canonicam S. Crucis de Mortaria aduo- lans, ibiq; secundū D. Augustini Regulam Canonicorum habitum ingenti desiderio indutus, breui tempore perfectionis culmen attingere meruit. Virtutum siquidem stu- dijs annis plurimis intentus, ad vltiora progressus est: elegitq; optimam partem cum Maria, & sedens in speluncā ostio, diuinis suspensus desiderijs ad æterna, sibilum sensit aurę tenuis suo cordi sine sono insonantē. Ad solatium peregrinationis, & ad ærumnas temporalis exilij demulcendas, accuratissimē fodit scripturarum puteos, in quibus vi- uam aquam indefinenter hauriret: & nocte mortalitatis huius tres ab amico panes ex- egit: quō sic refectiois aqua potatus, & panis soliditate cibus, ad montem deniquē Dei Ore, sicut viriliter, itā feliciter diuinę contemplationis secreta penetraret.

Lectio 5.

Meditatio
mortis qd
conferat.
Eccli. 7.

Destinatus autem ad S. Figdriani ecclesiā, in ea cōcanonicis perbenignē & reue- renter excipitur. Erat enim inter fratres humilitate & obsequētī famulatu vtī minister, doctor verbo, magister exemplo. Mortem sibi quasi quotidie imminentem intentus me- ditabatur: quæ quidem meditatio est peccatorū omnium peremptoria, iuxta quod scri- ptum est, In omnibus operibus tuis meditare nouissima tua, & in æternum non pecca- bis. Vbi enim non est timor mortis, ibi dissolutio vitę: vbi verò dissolutio vitę, ibi pecca- torum abundantia. Vbi deniquē peccatorum abundantia, ibi & perditio animæ. Timor enim semper emēdat, tollit securitatem, parit sollicitudinem, fugat torporem, animam
exci-

excitat, superbiam deicit, humilitatem nutrit, charitatem auget, & virtutes multiplicat. Timens Deum abdicat peccata in verbo, facto, cogitatione, & in omnibus motibus suis: peccatorum occasiones euitas, se, corpus totamque animam suam vitam a malo custodire studet illa.

Hec S. Guarinus assidue mente reuoluens, ad Dei seruitutem se preparabat, & contra carnis concupiscentias indefinenter pugnabat. Postremo sanctae obedientiae iugo sponte & humiliter colla subiiciens, caelesti Domino in sanctitate & iustitia seruire studebat. Contigit autem, cum post paucos annos ad Canonicam Mortariensem reuertetur, ibique aliquandiu moratus, coeperta iamdiu ante eius fama, in dies coram Deo & hominibus clarissimis polleret virtutibus, ut nutu diuino Papiensis ecclesia proprio priuaretur Pontifice: sicque, inspirante Deo, communi omnium voto, tam Clerus, quam populus vniuersus beatum Guarinum Episcopum elegerunt. Cumque factus esset Cleri & populi concursus, ut eum leuantes manifestarent electionem, coepit beatus Guarinus totis reluctari viribus, dicens indignum esse eum fieri Episcopum, qui prius non fuerit doctrina & virtutum moribus probatus.

Lectio 6.

S. Guarinus
recusat episcopatum
Papiensem.

Lectio 7.

Cumque nulla ratione acquiescere vellet, cuiusdam Archidiaconi occasione praestita, qui ad eum anhelabat Episcopatum, deceptis custodibus, vir sanctus, qui ante fuerat in arcto loco detentus, per fenestram dimittitur: sicque tandiu latuit, donec alter ibi consecratus fuit Episcopus. Atque ita denique beatus Guarinus suo potius desiderio, ad fratres suos concanonicos rediens, veluti simplex animal inter eos conuersabatur. Domini namque Iesu Christi beatus Guarinus fidelis imitator factus, qui cum eum turbare facere, regem voluissent, noluit: etiam ipse per hoc imitationis exemplum praebuit, ne sub praestationis occasione, elationis tumore mentis eius cymba periclitaretur.

Ioan. 6.

Post aliquantulum vero temporis, felices memoriae Papa Lucius secundus, natione Bononiensis, fama eius crescente, quanta potuit instantia egit, ut beatus Guarinus ad se veniret. Dei vero amicus in humilitatis custodia persistens, pie renuit Pontificis instantiam, asserens supra meritum suum esse, quod ab illo petebat: & qui in monasterio quadraginta annos egerat, reuerti ad temporalem sollicitudinem timebat. Victus tandem Pontificis instantia, & Praelati sui hortatu, Romam profectus in Praenestinum Episcopum est consecratus. Cumque equitatum preciosum, aliosque episcopales apparatus a Pontifice dono recepisset, mox venditis omnibus, pauperibus precium erogauit. Fit interea exultatio & plausus generalis in populo, Christi fauor & gloria tollitur in immensum, & sancti Guarini nomen summis in vrbe praconijs celebratur. Clerum insuper & populum salubri reficiebat pabulo, pauperibus alimenta & indumenta propriis manibus erogabat. Conuersabatur autem in loco apud ecclesiam Praenestinam, ieiunijs & orationibus plene vacans, & ceteris omnino studijs pietatis insistens, Euangelicus negociator vitam perpetuam margaritam preciosis opibus praeponebat.

Lectio 8.

Consecra-
tur Episco-
pus Prae-
nestinus.

Denique iam senectute grauatus, cupiens dissolui & esse cum Christo, depositionem quoque sui tabernaculi praegredens, vniuersum ad se clerum conuocauit. Quanquam autem semper ei fuerit temporalis vita fastidio, tunc tamen ardentiori mentis incessu ad Christi pulchritudinem contemplantam rapiebatur. Tandem post salubria monita voluit eum Deus iter vniuersae carnis ingredi communi mortalium lege. Sequenti namque nocte totus aere immenso refluxit lumine: tanta postremo emicuit claritas, ut sereno aere iubar solis appareret. Appropinquante vero solis aurora, sanctus Guarinus cum claritate carnis vinculis expeditus, ad vitam, quae sine claudi non potest, cum gaudio migravit sexto Februarii die. Tunc Christi confessor omnibus charus, virtutum signis coruscans in terris, & meritis in caelis viuens, in sepulcro & ecclesia beati martyris Agapiti sacerdotum manibus debita veneratione reconditur. Gloria sancti viri & solennitas vicinas circumquaque regiones, longè lateque dispersa, confestim ad sui deuotionem attraxere. Eadem autem die mulier quaedam demonio vexata, Albanensem urbem circuiuit, loquebaturque, per eam diabolus sic dicens: Hodie praesul migravit ad caelum, cuius precibus ego miser expellar. Statim obsessa muliere beati viri sepulcrum attingente, coepit per eos eius in sanctum virum cotumelias demon euomere: sed precibus eius erepta mulier, confessoris sepulcrum festina amplexa est, & ei, cuius ministerio sic sanata erat, gratiarum vota persoluit. Vnde factum est, ut viso miraculo, suspensis ante sepulcrum lampadibus, confestim sine ignis appositione, cernentibus omnibus, luminaria accenderentur. Praestante Domino nostro Iesu Christo, cui est honor & gloria in saecula saeculorum, Amen.

Lectio 9.

Nocte im-
mensa splen-
dore lumi-
ne, Christo
spiritu red-
dit sub au-
roram.Dæmonia.
ca tangens
eius sepul-
crum, curatur.
Diuinitus
ardet lam-
pades se-
pulcri.